

i Tvivl om, at saa vilde den ikke tre-fire Uger efter sige Nej, man kunde ikke være i Tvivl om, at den vilde godkende en saadan Udvidelse. Og saa forekommer det mig ogsaa, at Konsekvensen deraf er, at man maa erkende, at Bankerne ikke bør lide under, at den daværende Finansminister ikke foretog, hvad der var hans Pligt, at han ikke kom til Rigsdagen og indhentede dens Samtykke. Følgen af, at Rigsdagen ikke vedtog Udvidelsen, vilde jo nemlig blive den, at saa bleve Bankerne alene ansvarlige overfor de Institutioner, der her er Spørgsmaal om.

Jeg mener altsaa, at der ikke er andet at gøre, end at Rigsdagen bør tiltræde dette Forslag, altsaa ogsaa § 1, med Hensyn til den Udvidelse, som i øvrigt jo strækker sig noget videre, end jeg allerede har omtalt, idet der fra Regeringens Side allerede var foreslaaet, at Statskassen skulde garantere Banken for Løgstør og Omegns Fordring paa Nibe Bank i et vist Omfang, hvilket i Folketinget er udvidet til, at ogsaa Fredericia Sparekasses Fordring paa Fredericia Bank i et vist Omfang skal med ind under Garantien.

Jeg vil i øvrigt ikke undlade at gøre opmærksom paa, at jeg tiltræder den Ytring i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det falder ganske udenfor Statens Opgave at optræde som Garant for nødlidende Pengeinstitutioner i Fællesskab med københavnske Banker, idet jeg lægger Vægten netop paa den Formulering, som denne Udtalelse har faaet, at Staten ikke skal optræde som Garant for saadanne Institutioner i *Fællesskab med københavnske Banker*, thi dermed vil jeg ingenlunde have tiltraadt den Betragtning, at Staten skulde kunne unddrage sig den Pligt under farlige Kriser at støtte og hjælpe ved sin Pengemagt. Men Spørgsmaalet er jo, hvorledes en saadan Hjælp skal ydes. Det kan ske paa meget forskellig Maade. I det foreliggende Tilfælde skal jeg ikke bestride, at naar det skete paa en Maade, som man ganske vist tiltraadte, men ikke ubetinget billigede, saa skyldes det, at de ledende Bankers Direktører var den daværende Finansminister langt overlegne i Henseende til Bedømmelse af Situationen, og det har jo svedet og maa naturligvis altid svide til Staten, naar dens ledende Mand ikke er sin Opgave voksen, hvad han efter min Mening absolut ikke var paa dette Omraade.

Jeg nævnedes, at Lovforslaget altsaa gaar ud paa en Udvidelse af Statens Forpligtelse, Garantien. Paa den anden Side

gaar Lovforslaget ud paa at begrænse Statens Ansvar. De Bestræbelser, der ere gjorte derfor, finder jeg priselige. Fra de foregaaende Regeringers Side har der jo været gjort Forarbejder for, hvad den nuværende Finansminister har faaet ordnet, og jeg finder, at Forslaget paa dette Punkt er af en saadan Beskaffenhed, at jeg kan anbefale Tinget at tiltræde det. Det gaar jo ud paa, at Staten skal kontant og straks indskyde 6 Mill. Kr., samtidig med at Bankerne indskyder et tilsvarende Beløb. Staten ved altsaa for saa vidt, at de Penge er den kommen af med, hvad der ikke udelukker, at Forholdene kunne stille sig saaledes ved den endelige Opgørelse, at noget af disse 6 Mill. Kr. kan komme tilbage. Men ud over de 6 Mill. Kr. ved man sikkert, at man ikke kan komme af med mere end 1 Mill. Kr., idet det Tab, som maatte lides ud over 12 Mill. Kr., altsaa det sammenlagte Beløb af Bankernes og Statens Indskud, skal bæres med $\frac{2}{3}$ af Bankerne og med $\frac{1}{3}$ af Staten. Der er Staten altsaa for saa vidt gunstigere stillet end Bankerne, og Statens hele Ansvar vil ikke kunne overskride 7 Mill. Kr.

Imidlertid maa jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til den foreslaaede Ordning. Der staar nemlig i § 3, at Bankkomiteen af 9. Februar 1908 ophæves, og samtidig oprettes Afviklingskassen. Det er omtalt, at det skulde være en meget stor og væsentlig Forandring i det hidtil gældende; man skulde ophæve Bankkomiteen og sætte noget i Stedet, som skulde være noget ganske andet end Bankkomiteen. Men i Virkeligheden er det slet ikke andet end tyndere Te paa de samme Blade. Det er i Virkeligheden og kan efter sin Natur ikke blive andet. Men det har ikke faaet tilstrækkeligt Udtryk i Lovforslagets Affattelse. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at i Overenskomsten af 9. Februar 1908 mellem den daværende Finansminister og Bankerne blev det bestemt, at der skulde nedsættes en Komité, som det hed, til at træffe Bestemmelse om, hvilke Betingelser i Retning af Administration eller eventuel Likvidation der skulde stilles for Garantien. Derfor har Bankkomiteen ikke blot været det Organ, gennem hvilket de nødvendige Summer til Bankernes Opretholdelse ere skaffede til Veje, men Komiteen har været administrerende, den har i Virkeligheden været den øverste Autoritet overfor dem, der havde med det daglige Arbejde at gøre. Nu vil man i Stedet derfor oprette en Afviklingskasse, og om den siger man i § 3, at